

**[Joslassen.]**

Det fremsatte Lovforslag indeholder ikke mange Afvigelser fra den gældende Lov. Det er dog værd at lægge Mærke til, at det i § 1, 4de Stykke, foreslaas, at den Del af Udgifterne til Arbejdsløn, der er Genstand for Refusion, andrager 50 Øre pr. Arbejdstime, og saa føjes der til: dog at Refusionen normalt ikke kan overskride 50 pCt. af Lønnen. Der er hertil at bemærke, at medens der tidligere var Forskel paa den Refusion, som Købstadkommunerne og Sognekommunerne kunde oppebære, bliver Satterne nu ens, hvilket naturligvis er at foretrække, og dette sker, hvad enten man anvender Forsørgere eller Ikke-Forsørgere til Arbejderne; ogsaa dette Skel er altsaa slettet. Det er at haabe, at Kommunerne, naar de nu stilles lige, ogsaa vil bestræbe sig for at betale de samme Lønninger for det Arbejde, der skal udføres i Henhold til Loven.

En anden Ændring i Loven foreslaas i Lovforslagets § 2, 1ste Stykke, og gaar ud paa, at Amtsnævnene skal suppleres med et Medlem fra Dansk Arbejdsgiverforening og et Medlem fra De samvirkende Fagforbund; begge disse Medlemmer skal være bosat i Amtsraads kredsen. Det er et Fremskridt fra det bestaaende, da det er af Betydning, at den bedst mulige Sagkundskab faar Haand i Hanke med, hvad der foregaar. Navnlig kan det have Betydning, hvorledes Arbejdsvilkaarene, Lønningerne ligger. — Med Hensyn til Fristen for Anmeldelse til Refusion er der ikke foreslaaet nogen Ændring.

Loven skal have Gyldighed i et Aar. Af Hensyn til Kommunernes Dispositioner henstiller jeg til det høje Ting, at man gennemfører den snarest muligt.

**Jensen-Stevens:** Den store Arbejdsløshed, vi nu har været plaget med her i Landet i adskillige Aar, stiller sine Krav til det offentlige. Vi kan alle være enige om den Betragtning, at det er bedre at hjælpe med Arbejde end med Understøttelse, og ud fra denne Betragtning enedes vi ogsaa om Loven af 15. December 1934 og om Forlængelsen af dens Gyldighed for et Aar. Efter Loven af 1934 kan Kommuner, som for at skaffe Arbejde i Stedet for Understøttelse iværksætter ekstraordinære og mindre betydelige offentlige Arbejder, anmelde en vis Del af Udgifterne til mellemkommunal Refusion. En Betingelse herfor er det dog, at Arbejdslønnen og Arbejdsvilkaarene er godkendt af et mellemkommunalt Nævn. Disse Nævn, hvis Omraade er de

forskellige Amtsraadskredse med dertil hørende Købstæder, bestaar af 1 Repræsentant for Købstæderne, udmeldt efter Forslag af Købstadforeningen, og 1 Medlem repræsenterende Sognekommunerne, udmeldt efter Forslag af Kommunernes Centralorganisation, og saa er Amtmanden Formand.

Paa dette Grundlag har Loven altsaa virket et Par Aar; men som det fremhæves i Motiverne og i den højtærede Socialministers Forelæggelsestale, er Benyttelsen af Loven aftagende; Lovens Virkninger maa altsaa være af aftagende Natur i Løbet af disse Par Aar. Jeg lagde Mærke til, at den ærede foregaaende Taler benyttede den Vending, at Kommunerne i stigende Grad havde faaet Øjnene aabnet for Værdien af denne Lovgivning. Det er ikke Tilfældet. Det fremgaar af de Oplysninger, der ledsager Lovforslaget, at Loven det første Aar var Genstand for en ikke saa ringe Udnyttelse. Der blev udbetalt i Arbejdsløn 2 700 000 Kr., men i indeværende Regnskabsaar menes det kun at ville blive til en 600 000 Kr. Man kan ikke sige, at det er Udtryk for, at Loven i stigende Grad finder Benyttelse og Paaskønnelse. Jeg har selv den Ære at være Medlem af Nævnet, for saa vidt angaar Præstø Amt, og har derved haft Lejlighed til at se, hvad det er for Arbejder, der iværksættes, idet de, som sagt, skal godkendes af Nævnet. Jeg har et tydeligt Indtryk af, at det har sine Vanskeligheder omkring i Kommunerne at finde paa Arbejder, man kan tænke sig passende kan bringes ind under Lovens Omraade. Det skal nemlig efter Lovens Udtryk være for det første mindre betydelige Arbejder, dernæst Arbejder, som ellers ikke eller dog ikke for Tiden vilde være blevet bragt til Udførelse. Dette maa Nævnet selvfølgelig paa-se; thi her er Tale om, at en vis Del af Udgifterne kan anmeldes til mellemkommunal Refusion, saa at andre Kommuner skal være med til at betale, hvad der saaledes iværksættes i den enkelte Kommune, og det er naturligvis ikke Mening, at visse Kommuner skal kunne faa deres Branddamme eller Vejvæsen bragt i Orden helt eller delvis paa mellemkommunal Bekostning.

Skønt Lovens Benyttelse saaledes synes at være aftagende, maa mit Parti og jeg stadig erkende, at helt uden Værdi kan Loven dog ikke antages at ville blive ud i Fremtiden, og mine Partifæller og jeg kunde altsaa for saa vidt meget vel tjene Ministeren, hvis Ministeren havde foreslaaet at forlænge den nuværende Lovs Gyldighed. Der har været indhentet Udtalelser angaaende Lovens Virkninger fra